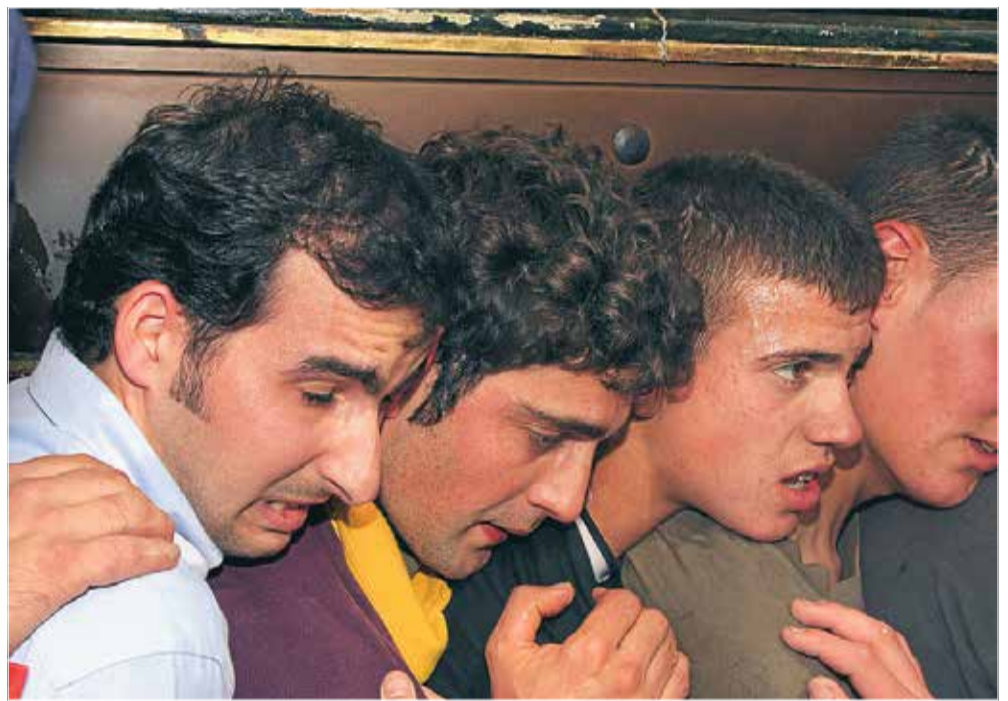


# Når mændene græder ud

**Turister ser** blot guld, røgelse og myrraskær, men under påskeoptogene i Sydspanien tørrer selv granvoksne mænd tårer væk af rørelse



- Når vi bærer de hellige figurer gennem gaderne i vores by, er der en eksplosion af følelser, forklarer Francisco Gonzalez, 35-årig regnskabschef fra Carmona ved Sevilla. Han skal bære den 1700 kilo tunge Jesus-flåde (tv) ud af kirken San Blas.



- Det gør ondt, meget ondt, men vi gør det sammen, fortæller Francisco Gonzalez fra Carmona om at bære de op til to ton tunge flåder med bibelske statuer.

Af Charlotte Rørth  
charlotte.roerth@nordjyske.dk

**H**an forstår det godt, den 35-årige regnskabschef Francisco Gonzalez.

- Det må da være svært for jer at begribe, at det ikke bare er en fest, når I ser optogene, siger han om de påskeprocessioner, især det sydlige Spanien er kendt for.

Tusinder og atter tusinder mænd og indimellem også kvinder bærer Jesus- og Maria-figurer ud af kirkerne på op til to ton tunge flåder dækket af blomster og kranset med guldbelagt træ.

- Jeg forstår jeres undren, men når vi bærer de hellige figurer gennem gaderne, er det en eksplosion af følelser, forklarer han, der "næsten altid" græder, når han og de 28 andre mænd med beskyttende klude rullet sammen i nakken og nyrebælter strammet godt til bærer den 1700 kilo tunge Jesus-flåde ud af kirken San Blas i Carmona nær Sevilla. Som også hans far, José, gjorde det.

- Det gør ondt, meget ondt, men vi gør det sammen. Vi snakker ikke meget i de syv timer, det tager, men vi kender hinanden. Hver fredag aften året rundt mødes vi mænd for at arbejde på flåden. Og man kommer altså til at snakke om mange ting, når man går der og arbejder med en Jesus-figur, siger Francisco Gonzalez og samler vindjakken om sig.

Der er køligt i kirken, hvor de to flåder står klar til at komme ud blandt byens 30.000 indbyggere, der venter i

pænt tøj og glinsende balloner til børnene.

- Det er en glad uge. For os alle sammen. Jesus døde om fredagen, men han genopstod, så man er både sorgfuld og barnligt glad på samme tid, fortæller han, hvis femårige søn, Francisco José, og toårige Alba ligesom 320 andre går med i processionen klædt i kutter i kirkens farver - rød og hvid.

- Det er jo, fordi vi tror på Gud, Maria og Jesus, men det hænger sammen med resten af livet i landsbyen. Det er broderskaber som vores, vi er 1200, der sørger for frivilligt hjælpearbejde til ældre, til børn, til parker og kultur. Vi holder sammen på byen.

Henne i kirken Santiago folder 51-årige Francisco Pedro Becerra sølvpapir til små firkanter, der passer i størrelse til oasis-blokkene, så de hvide fresier og kalaer ikke gennemvæder Marias flåde.

- Det er nok ikke det, jeg gør mest af derhjemme, ler han, der har overdraget driften af tøjbutikken til sin førstemand, så han kan bruge dagen på at gøre Maria klar til turen i morgen.

- Jeg er selvfølgelig opdraget katolsk, men har været væk fra det mentalt, selv om jeg har holdt fast i at være medlem af broderskabet her i mere end 30 år. Men de senere år er jeg blevet mere og mere nysgerrig efter at mærke og vide mere om det at tro. Og jeg er blevet klar over, hvor meget det betyder, at vi viser troen frem. At vi mindes om den og fejrer den. Det er jo den, vi har vores værdier fra, siger Francisco Pedro Becerra.

Ingen af de to gange Francisco er bærere, costaleros, længere.

- Det er for hårdt for sådan nogle gamle onkler, griner 34-årige Rafael Angullo, der får sig en cola med "kun meget lidt" gin sammen med en flok af de andre bærere fra San Blas. Selv om de skryder som andre bargæster, er det også mod, de drikker sig til her få timer før afgang.

- Jo, lidt, for man udmattes og går der og tænker på, hvor ondt Jesus havde. Der er også syndsforladelse for en selv i det, hvis du forstår?

De farverige processioner i alle små og store byer i Andalusien begyndte for mere end 600 år siden. Da gik folk hen foran kirken i de karakteristiske kapper, der sikrede dem anonymitet. Imens piskede nogle af dem sig selv for at vise anger, så de kunne få syndsforladelse og igen få lov at komme ind og sidde foran alteret.

Kirken så en fordel i optogene, der viste sjælenes ydmyghed og på den måde var bibelskole på gadeplan for dem, der ikke kunne læse.

Som i Alcalá la Real lidt længere østpå i Andalusien, hvor en ung mand med maske som Judas drøner frem og tilbage mellem børnene på hver sin side af gaden. De råber efter ham og buher højt, da han får sin pung med 30 sølvstykker af de romerske soldater, hvis kostumer glinser i solen.

Den slags mere fornøjelige fortolkninger af den store historie brød den katolske kirke sig dog efterhånden så lidt om, at den forbød processionerne midt i 1600-tallet. De store byer som

Sevilla, Cordoba og Malaga tog dog traditionerne op igen på seriøs vis med de grandiose flåder, mens de mindre byer fortsatte med at opføre bibelteater i fællesskab.

I stedet for i kirkerne mødtes og mødes broderskaberne året rundt i huse, som de i byer som Puente Genil endog selv ejer. En hel gade er døbt Calle de los Cuarteles, som broderskaberne kaldes her, hvor "der drikkes mere end til nogen anden Semana Santa", forsikrer Antonio Jesus.

Den 39-årige ingeniør gæster for 21. år i træk broderskabet Los Macabeos, der hædrer de syv sønner og deres mor, der blev tortureret for deres tro. I husets butiksvindue mod gaden står masker og dragter udstillet inden eftermiddagens procession. Indenfor skænkes der høj alkoholprocent i små glas efter den langstrakte fælles frokost for hele forsamlingen.

De andre klapper Antonio frem, puffer ham hen foran plakaten med Jesus-figuren El Terrible fra kirken øverst på bakken.

Antonio rømmer sig, han kan synge en påskehymne i flamencostil, en sæta, smukkere end de fleste, men det er "smertefuldt", fortæller han.

- Når jeg synger, vækkes min hengivelse, og jeg bliver så berørt over at se Jesus i øjnene, at jeg ikke kan klare det mere end et minuts tid. Så må jeg se væk. I respekt, forklarer han, der har lært sig selv at synge i bilen og på få sekunder får alles hår til at rejse sig, troende eller ej.

- Andre ser bare et billede af en sta-



Påskens processioner samler tusinder af spaniere i de mindre byer som her Priego de Córdoba. De mødes dem, der arbejder med flåden hele året, og dem, der vender hjem i helligdagene fra storbyerne.



Skulpturerne i processionerne er både nye og gamle og gøres i stand hvert år. Her Jesus fra Nazareth, El Nazareno, fra 1593 i Priego de Córdoba.

## Caminos de Pasión

**OTTE MINDRE** sydspanske byer har særligt interessant påskeoptog: Carmona, Osuna, Cabra, Lucena, Alcalá la Real, Puente Genil, Priego de Córdoba og Baena.

**DE SAMARBEJDER** om Caminos de Pasión, hengivelsens veje.

**LÆSMERE** på engelsk: [www.caminosdepasion.com](http://www.caminosdepasion.com).

**HER KAN** man også se og bestille ture.

**PÅ DANSK:** [www.spain.info/dk](http://www.spain.info/dk).



1 Carmona - 2 Osuna - 3 Puente Genil  
4 Lucena - 5 Cabra - 6 Priego de Córdoba  
7 Baena - 8 Alcalá la Real

tue af træ, men jeg ser den mand, der betyder mere for flere end nogen anden, uddyber Antonio Jesus.

Ude på gaden går kun femårige Jesús Prieto med i optøget for tredje gang, fortæller hans far - med samme navn - stolt.

- Det er en historie, han skal kende, siger far Jesús, mens to mænd med masker og navneskilte og masker som Adam og Eva går forbi.

- Når de har masker på, kan vi se, at det er en historie, der lever videre uafhængig af os, fortsætter Jesús Prieto, inden han sammen med sønnike går videre med landsbyens fordoblede befolkningstal for at møde de 350 forskellige bibelske figurer, der hver påske vandrer mellem kirkerne.

- Alle kommer hjem til påske, vi elsker det, fastslår også borgmesterenovre i Cabra, den kun 33-årige Fernando Priego fra det konservative Partido Popular.

Han er netop blevet formand for otte mindre byers samarbejde om Caminos de Pasión, som skal øge påsketurismen uden for de store byer.

- Det er en ære for mig, for jo, påskeugen er religion, ja, men også kultur, tradition og historie, siger Fernando Priego, borgmester i byen med flest broderskaber, 29 til hans 20.000 bysbørn.

Som i de andre syv byer er der flest spanske gæster, familier, der vender hjem med venner, men også de lægger penge og giver liv. Og så gør det ikke meget, at gaderne er så klistrede af voks fra processionernes mange lys, at bildækkene piver som et tandlægebor.

Priego de Córdoba er langt den mest turistvante af de otte byer, indbyggertallet tredobles, men også på anden vis ... fortsættes næste side ...

byder Priego et mere nutidigt liv velkommen og lader kvinder bære nogle af flåderne med Maria eller Veronika, der giver Jesus en svededug på vej til korset.

- Det er nu ikke noget nyt, folk her i byen har altid været mere afslappede - det kan man også se på vores tøj, ler lederen af byens turistkontor, Lucia, ikklædt en løs silkebusseronne i samme grønne farve som dagens broderskab, Las Columnas, søjlerne, der bærer figuren af Jesus, der piskes, mens han er bundet til den romerske søjle.

- Det kan godt være, det virker gammeldags, men der er meget glæde og sammenhold for en by i påsken. Det er værd at værne om, også for dem, der ikke er troende, siger Lucia.

Det er blevet langfredag henne i Lucena, og Lucias kollega Araceli Moreno har ondt i fødderne.

- Meget, erkender hun, der i går som

kvinder i mange byer gik bag flåden med Maria Santissima i sit sorte tøj med håret sat med slør. Og med høje hæle.

- Jeg græder af, inden jeg går ud, ikke undervejs. Optøget skal ikke handle om mig, siger Araceli Moreno.

Hun er tavs, da vi går ind i den nyrestaurerede kirke San Pedro Martir de Verona. Det er første gang, fremmede får lov at være med i de sidste intense minutter, inden de tre flåder bæres ud.

Mændene sveder i deres lilla kåber, øjnene er røde, de bar dem rundt i morges i fire timer, nu skal de bæres rundt igen i to.

De klapper hårde kuskeslag på hinandens rygge, holder på overarmene, kører en finger rundt inden om den hvide halsklud, tørrer tårer væk fra øjenkrogene, beder højt i kor, inden ordene lyder:

- Cada uno en su sitio, hver mand på

sin plads.

Og de løfter og bærer og går ud for første gang i fire år med Jesus liggende i en glaskiste med gyldne hængsler.

Regnvejret har holdt alt og alle inden døre, men årets forårssol er stabil over hele Sydspanien, og oppe i Baena i morges fik alle tilskuere også at mærke, hvad påsken gør ved kroppen.

Der bæres også flåder dækket af lilla iris eller røde roser, men størst indtryk på de fleste tilreisende gør trommerne.

2000 mænd og kvinder vandrer i to endeløse rækker op ad byens gader, mens de trommer, så det synger for ørerne. Efter få minutter gør det ondt i ryggraden af rystelser, lidt senere irriteres man, så man må give op, og mærker da den aggressive forførelse, der ligger i at spille i takt og larme al tankevirk-somhed ud af hovedet.

Man bliver som en dukke, som et ført menneske, som en figur i en folke-

mængde, der hylder en Hitler eller kræver en mand korsfæstet.

- Det er sådan, det var, siger Manuel, der leder en af trommegrupeperne. Han står i sin røde jakke, håndsyet og -broderet af lokale som i to århundreder, ligesom hans romerhjelme med en lang hestehale af sort hestehår er fabrikeret lokalt. Negros kaldes de og skal agere jøderne, der hellere så Pontius Pilatus dømme Jesus til døden end Barabbas.

- Det er ikke for at skabe fjendskab til jøder i dag, slet ikke, og kostumerne er en blanding af alle mulige traditioner - vi har f.eks. et silketørklæde i halsen holdt sammen af vores forlovelsesring, fortæller Manuel og fortsætter:

- Sådan er det - vi gør vores tro til en del af vores liv og omvendt. Det er det, la semana santa er til for, synes jeg - kan du forstå det? ■



I Alcalá la Real genopføres påskens hændelser som gadeteater, så enhver kan forstå, hvilke roller Judas, jøderne, romerne og kvinderne spillede frem til og efter Jesu korsfæstelse.

Puente Genilsmangebroderskaberejder deres egne huse, der under Francos fascistiske styre 1939-1975 var samlingssteder for uønskede debatter, althens mændenes syede kostumer. Tågen i de smalle gader skyldes dem mange karmed røgelse, der svinges under optogene. Dragterne er til for at skjule de angrende troende, når de piskede sig selv forankirke i middelalderen, men Ku Klux Klans brug af dem giver mange turister andre associationer.

## Overnatning

**DET ER** langt lettere at komme tæt på optogene i små end i store byer.

**FLYVTIL** Malaga eller Sevilla, lej en bil og kød ud.

**SELV I** påsken er priserne ude i de mindre byer rimelige.

**CARMONA HAR** to bud til 99 euro (750 kr.) per person, 10 euro mere for to: Det store firestjernede Hotel Alcazar de la Reina - [www.alcazar-reina.es](http://www.alcazar-reina.es) - og det lille 500 år gamle trestjernede byhotel El Rincon de las Descalzas - [www.elrincondelasdescalzas.com](http://www.elrincondelasdescalzas.com).

**IPRIEGO** de Cordoba kan byhuse lejes for 120 euro for otte personer. Søg på byens navn på [www.toprural.com](http://www.toprural.com).

**UDEN FOR** Cabra til 100 euro: Fuente las Piedras med stor pool - [www.mshoteles.com/paginas/hotel-fuente-las-piedras.htm](http://www.mshoteles.com/paginas/hotel-fuente-las-piedras.htm).

## Igen og igen

**DEFLESTE** byer har optog fra kl. 18, men også på andre tidspunkter. De kan vare fra to til 16 timer. Mange byer har optog hver dag fra palmesøndag.

**DER ER** flest optog langfredag og påskesøndag.

**OPTOGENEFØLGER** ikke altid Bibelens rækkefølge.

## Påskedessert

**BACALAO, TORSK**, er den store spise i påsken, hvor kød er bandlyst.

**HVER BY** har sin egen fiskeret.

**LØSTRØRTE** æg, revultos, med grønne sager er også en påskespise.

**KIKÆRTER, GARBANZOS**, kogt med spinatblade, espanicas, er især populært i Carmona.

**OGSÅ SMÅKAGER** findes i påskeudgaver som i Danmark til jul.

**I CABRA** er de eksperter i gajorros, klejner kogt i olivenolie.

**TORRIJAS, BRØD** blødt op i vin eller honning og dernæst friturestegt, er en typisk påskedessert.